

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing. P. K.**, bytem v P. 4 – Z., J. II 17/1074, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti **a) Ing. R. H., b) Ing. Š. H.**, obou bytem v P. 4 Z., J. II 15/1075, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 20. 10. 2015, č. j. MHMP 1754528/2015, sp. zn. S-MHMP 1738283/2015/STR

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Stručný obsah žaloby

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 10. 2015, kterým zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 (dále též „stavební úřad“) ze dne 3. 11. 2014, jímž mu bylo nařízeno odstranění změny stavby rodinného domu číslo popisné 1074, číslo organizační 17, v ulici J. II, v P. 4 – Z., na pozemku

parcelní č. 55365, v katastrálním území Z., spočívající ve stavebních úpravách provedených bez zákonem vyžadovaného ohlášení stavebního úřadu v rozsahu „*dvě střešní okna o rozměrech 130 x 70 cm, umístěná na jižní straně domu, jedno střešní okno o rozměrech 130 x 70, umístěné na severní straně domu.*“

Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutí a jemu předcházející průběh správního řízení ve věci nařízení k odstranění stavby považuje za nesprávné. Podle jeho názoru smyslem činnosti stavebního úřadu vůči žalobci není hájení veřejného zájmu, nýbrž pomsta za to, že si žalobce dovolil nesouhlasit s dodatečným stavebním povolením, vydaným k sousední dvoupatrové přístavbě zádveří v ulici J. II/15, a podal rozklad k rukám ministra pro místní rozvoj. Jen tak si lze vysvětlit např. požadavky stavebního úřadu, aby k žádosti o dodatečné stavební povolení dřevěné boudy, která nemá vůbec žádné základy, předložil závazná stanoviska dvaceti dotčených orgánů spravujících podzemní síť, a v případě kolaudace zádveří předložil znalecký posudek autorizovaného statika, že se přístavba samovolně nezřítí. Dále aby žalobce předložil hydrogeologický posudek, že dešťová voda stékající z přístřešku pro auto se celoročně může vsakovat do země a další dokumenty. Žalobce poukázal na to, že žádné z takto zahájených správních řízení nebylo do dne podání žaloby dovedeno do pro žalobce přijatelného konce, naopak byla vydána rozhodnutí v jeho neprospěch, jako například zákaz užívat povolenou stavbu zádveří, zastavení řízení ve věci žádosti o výjimku z odstupů, pravomocné rozhodnutí o odstranění stavby osmdesát let staré boudy o velikosti skříně a podobně.

K jednotlivým bodům napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že při kontrolní prohlídce na půdě dne 2. 11. 2010 se této kontroly zúčastnili i manželé H., na základě jejichž podnětu kontrolní prohlídka probíhala, přičemž žalobci není zřejmé, na základě jakého práva se manželé H. účastnili kontrolní prohlídky. Oprávněná úřední osoba ze stavebního úřadu nezajistila řádný průběh kontrolní prohlídky, a přestože nezjistila žádné nedostatky, porušila ústavní práva žalobce a nedotknutelnost jeho obydlí, pokud ke kontrolní prohlídce přizvala i manželé H. Nařízení další kontrolní prohlídky v roce 2013 bylo v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu, protože toto opakované nařízení kontrolní prohlídky na den 20. 6. 2013 bylo porušením správního řádu a byla tím porušena i zásada právní jistoty a ochrany práv žalobce nabytých v dobré víře. Ani v protokolu z kontrolní prohlídky z června 2013 není uveden žádný rozpor zjištěných skutečností s ověřenou projektovou dokumentací, která při prohlídce domu nebyla vůbec k dispozici. Nebylo zjištěno ani žádné porušení právních předpisů, byl pouze uveden holý popis zjištěných skutečností. V žádné z věcí, konstatovaných v kontrolním protokole, nebylo zahájeno žádné správní řízení, a proto kontrolní protokol neobsahuje kontrolní výsledek prohlídky, ke kterému by se mohl žalobce jakkoliv vyjádřit. Z uvedeného žalobce dovozuje účelovost postupu stavebního orgánu vůči své osobě.

V druhém žalobním bodě žalobce nepopřel, že v září 2009 byla provedena oprava střechy, což dokládá čestné prohlášení zhotovitele p. L. H. ze dne 7. 11. 2014. Není však již pravdou, že ve střešní krytině nebyla provedena žádná střešní okna, o čemž právě svědčí citované čestné prohlášení i záznamy satelitních veřejně přístupných map z roku 2009. Stavební úřad i žalovaný odvolací orgán se v rozhodnutích odvolávají na ortofotomapu, zřejmě na mapu přístupnou na webovém portálu Hlavního města Prahy, přičemž správní orgány předpokládají, že stav z roku 2009 trval i po celou předchozí dobu. Správní orgány nevzaly v úvahu, že předchozí majitelka B. N. byla vášnivá malířka a ráda na půdě malovala, z čehož plyne podezření manželů H., že na půdě se nachází ateliér a sklad obrazů. To

znamená, že střešní okna mohla být vybudována i jako atypický konstrukční prvek oproti ostatním domům. Nadto jsou v současnosti střešní okna vybudována na většině domů na Spořilově, což lze potvrdit i z citace knihy „Spořilov – největší zahradní město Prahy“ z roku 2015. Žalobce poukázal na to, že po zhlédnutí dokumentace v archivu stavebního úřadu je zřejmé, že na střeše je skutečně zakreslen vikýř, avšak není zakresleno odvětrávání kanalizace, komíny od karmy ani lávka pro kominíka. Přitom ve věci těchto odchylek projektové dokumentace od skutečného stavu stavební úřad dosud žádné řízení nezahájil a je otázkou, zda tedy satelitní snímek či ortofotomapa z roku 2009 je skutečnou historickou archivní ortofotomapou.

V dalším bodě žalobce namítl, že dokazování stavebního úřadu bylo ukončeno oznámením ze dne 2. 12. 2013, přitom již dne 13. 1. 2014 bylo vydáno první rozhodnutí, jímž stavební úřad žalobci nařídil odstranění stavby. V tomto rozhodnutí však žádná zmínka o ortofotomapách není. Ovšem po jednom roce od skončení dokazování tentýž stavební úřad v novém změněném rozhodnutí ze dne 3. 11. 2014 již uvádí něco zcela jiného, kdy se posunul od absolutní nevědomosti k naprosté jistotě na základě důkazu, který není možné obyčejným občanem ověřit. Podle názoru žalobce je formulace uvedená v rozhodnutí stavebního úřadu pouze domněnkou, na základě které je žalobci nařízeno odstranění stavby o hodnotě zhruba 60.000,- Kč, která způsobí celkové znehodnocení domu (což uvádí ve svém rozhodnutí i magistrát) v dosud nevyčíslené částce.

V třetím bodě podané žaloby žalobce namítl, že odvolací orgán vycházel z najisto postavených skutečností, že změna stavby byla provedena v roce 2009 a že projektová dokumentace uložená v archivu stavebního úřadu je ověřenou projektovou dokumentací, která byla součástí stavebního povolení, podle které byl dům postaven. Magistrát vychází z předpokladu, že stavební dokumentace v archivu stavebního úřadu je ověřenou projektovou dokumentací ve smyslu stavebního zákona, tedy dokumentací, která byla schválena v rámci povolení stavby. Žalobce však našel v pozůstalosti p. S. N. trhovou smlouvu ze dne 30. 11. 1933, podle níž na stavební parcele vystavělo družstvo č. p. 1074, jehož stavba byla dokončena dne 31. 12. 1928. Podle názoru žalobce by bylo velmi pozoruhodné, pokud by za pouhé dva dny byla dvoupatrová stavba v řadové zástavbě deseti domků kompletně zrealizována, protože projektová dokumentace je datována 29. 12. 1928. Ke kolaudaci domu došlo 5. 4. 1929, takže i realizace stavby v zimním období je z kategorie utopistických představ. Žalobce žádnou projektovou dokumentaci nepředkládal, při kontrolní prohlídce rovněž žádná použita nebyla a proto předpoklad, že stavební úřad disponuje projektovou dokumentací, podle které byl rodinný domek povolen a postaven, je zcela chybný a jakékoliv další úvahy založené na porovnávání nějakých skutečností s touto projektovou dokumentací jsou bezpředmětné.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že stavební úřad ve svém postupu nedostatečným způsobem šetřil jednání žalobce v dobré víře a nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu, když v době plánované opravy střechy v roce 2009 žalobce žádnou ověřenou projektovou dokumentaci nedisponoval a neměl ani elementární znalosti stavebního práva. Proto telefonicky kontaktoval příslušnou referentku stavebního úřadu Z. P., které sdělil svůj záměr nechat si provést výměnu střešní krytiny a obnovit původní střešní okna. Její odpověď zněla: „Tak si to udělejte“.

V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný odvolací orgán opustil v napadeném rozhodnutí těžce vydobytou argumentaci, že posuzované stavební úpravy

musely být provedeny v časovém rozmezí let 2009 – 2010, a že lze s jistotou konstatovat, že provedením těchto staveb došlo k porušení stavebního zákona. Tuto konstrukci žalovaný nahradil tvrzením, že stavební stav domu se od původní dokumentace ze dne 29. 12. 1928 změnil, což nelze popřít, přičemž odvolateli nelze vyhovět a řízení nelze zastavit, protože provedené stavební úpravy vždy vyžadovaly povolení stavebního úřadu. Podle názoru žalobce je žalobci kladeno za vinu porušení ne jednoho konkrétního ustanovení platného zákona, ale porušení nevyčíslitelného počtu ustanovení platných v uplynulých devadesáti letech. I pro případné podání žádosti o dodatečné stavební povolení je klíčové vědět, který zákon a v jakém znění či v jaké době byl porušen. Bez takového najisto postaveného zjištění nelze podávat jakoukoliv žádost o dodatečném stavebním povolení, a z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí nesrozumitelné.

V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že poslední rozhodnutí stavebního úřadu, vydané zhruba po jednom roce od skončení dokazování, je diametrálně odlišné od rozhodnutí vydaného bezprostředně po jeho skončení. Z tohoto důvodu žalobce znovu opakuje námitku porušení právní jistoty a námitku nezákonného dalšího provádění dokazování po sdělení informace o jeho ukončení.

Na základě uvedených skutečností žalobce vyjádřil, že mu není zřejmé, proč správní orgány v daném případě vynakládají neskutečné úsilí na přijetí řešení, které je nejzávažnějším zásahem do vlastnického práva ke stavbě, když odstraněním stavby či dodatečným povolením stavby nebude zasažen do práv jiných osob než vlastníka stavby rodinného domu, a odstraněním změny stavby rodinného domu spočívající ve stavebních úpravách, kterými došlo k osazení tří střešních oken, nepochybně dojde ke znehodnocení stavby.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že jednotlivými body podaného odvolání žalobce dostatečně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Návrh žalobce, aby stavební úřad dodatečně předložil stavební povolení, nemá oporu v jeho tvrzení, že při svém nahlížení do archivu nikde nenašel stavební povolení či opatření, podle kterého by byla stavba rodinného domu povolena. Zákonnou povinností vlastníka stavby je podle § 125 odst. 1 stavebního zákona uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Při změně vlastnictví ke stavbě odevzdá dosavadní vlastník dokumentaci novému vlastníkovi stavby.

V daném případě bylo prokázáno, že střešní okna byla provedena bez povolení. Proto nelze § 125 stavebního zákona použít. Správní orgány postupovaly podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, žalobce byl náležitě a prokazatelně poučen, nicméně postup správních orgánů neakceptoval a žádost o dodatečné povolení stavby nepodal. Stavebnímu úřadu proto nezbylo, než rozhodnout tak, že nařídil žalobci střešní okna odstranit. Skutečnost, že v řízení o odstranění stavby nechal zpracovat projektovou dokumentaci skutečného stavu a doložil závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy, nemohla mít na rozhodnutí stavebního úřadu a na následné vydané rozhodnutí žalovaného žádný vliv.

Podle názoru žalovaného nelze popřít, že se změnil stavební stav domu od původní dokumentace pro stavební povolení ověřené dne 29. 12. 1928, podle které byla stavba

rodinného domu postavena a dne 5. 4. 1929 bylo povoleno i její užívání. Vlastník stavby nevyužil možnost požádat stavební úřad o dodatečné povolení stavby, proto stavebnímu úřadu nezbylo, než nařídit odstranění změny stavby.

Průběh řízení před správními orgány

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 3. 9. 2013 proběhla kontrolní prohlídka rodinného domu žalobce č. p. 1074 v ulici J. II, č. 17, v P. 4 – Z. Podle Zprávy z této kontrolní prohlídky, provedené na základě oznámení paní H., bylo oprávněnou úřední osobou ze stavebního úřadu zjištěno, že ve střešním systému byla zbudována na jižní straně dvě okna o velikosti 130 krát 70 centimetrů, zhruba 120 centimetrů od východní a západní strany, přibližně 145 centimetrů od sebe v ploše střechy. Na severní straně je zabudováno jedno okno o stejném rozměru asi 120 centimetrů od východní strany. Vlastník domu (žalobce) uvedl, že neví, kdo je zabudoval, pravděpodobně tak učinil předchozí vlastník. Dále bylo zjištěno, že v prvním podzemním podlaží je umístěn plynový kotel, o němž vlastník domu uvedl, že byl pravděpodobně instalován již při stavbě rodinného domu. Stavební úřad k tomu sdělil, že v archivu bylo zjištěno, že v podmínce č. 37 stavebního povolení ze dne 29. 12. 1928 je uvedeno, že k vytápění pokojů budiž použito násypných kamen na topení výhradně koksem.

Dne 9. 9. 2013 oznámil stavební úřad žalobci zahájení řízení o odstranění stavby. Žalobce byl poučen o možnosti uplatnit své vyjádření a návrhy na doplnění podkladů rozhodnutí v desetidenní lhůtě ode dne doručení, a byl zároveň poučen o podmínkách dodatečného povolení předmětné stavby.

Dne 2. 12. 2013 byl žalobce stavebním úřadem vyrozuměn o ukončení dokazování a byl poučen podle § 36 odstavec 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2014, č. j. P4/003117/14/OST/PEFI, nařídil stavební úřad žalobci povinnost odstranit změnu stavby spočívající ve stavebních úpravách provedených bez ohlášení stavebnímu úřadu v rozsahu - dvě střešní okna o velikosti 130 krát 70 centimetrů na jižní straně domu a jedno střešní okno o stejných rozměrech na severní straně domu.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasné odvolání, v němž namítal porušení svých procesních práv a dále to, že prohlídka neproběhla na podkladě ověřené projektové dokumentace, takže při ní nebyl konstatován žádný rozpor s projektovou dokumentací. Poukázal na to, že mu nebylo prokázáno porušení konkrétních předpisů a požádal o zastavení řízení, neboť odstranění střešních oken je v rozporu s dobrými mravy.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 2. 6. 2014, č. j. MHMP 769631/2014, napadené rozhodnutí zrušil a věc stavebnímu úřadu vrátil k dalšímu řízení, když shledal správní uvážení stavebního úřadu, že střešní okna mění vzhled stavby rodinného domu, pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelným.

Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014, č. j. P4/102/568/14/OST/PESI, nařídil stavební úřad žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) povinnost odstranit změnu stavby rodinného domu č. p. 1074 v ulici J. II, č. organizační 17, v P. 4 Z., na pozemku parc. č. 5365, v katastrálním území Z., spočívající ve stavebních úpravách souvisejících s provedením tří střešních oken o rozměrech 130 x 70 cm.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasné odvolání, v němž namítal, že střešní okna mohla být vybudována již při výstavbě rodinného domu. Stavební úřad měl postupovat podle § 125 stavebního zákona a jeho postup v dané věci je v rozporu s dobrými mravy i s duchem stavebního zákona. Stavební úřad ani v opakovaném rozhodnutí nemá jasno o tom, jaký předpis byl porušen, a zda mělo být předloženo ohlášení nebo vydáno stavební povolení k předmětným stavebním úpravám.

Stavební úřad při projednání věci dne 3. 11. 2014 vycházel z právních názorů vyjádřených žalovaným správním orgánem v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí ze dne 2. 6. 2014. Dospěl k závěru, že je zřejmé, že předmětná střešní okna jsou umístěna ve středu konstrukce střešního pláště v dostatečné vzdálenosti od sousedních nemovitostí č. p. 1075/15 a č. p. 1073/19 v ulici J. II. Stavebník neprokázal, že dokončená změna stavby uvedená ve výroku napadeného rozhodnutí, která byla provedena bez ohlášení stavebního úřadu, není umístěna v rozporu s cíly a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, z územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře, nebo územním opatřením o asanaci území, nebo s předchozími rozhodnutími o území. Dále stavebník neprokázal, že dokončená změna stavby byla prováděna, či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje, nebo omezuje a, že by byla v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Stavebník rovněž nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, spolu s podklady v rozsahu, jako k ohlášení stavby, nebo její změny.

Stavební úřad se dále zabýval tím, zda byl žalobce stavebníkem předmětné změny stavby, což nebylo možno prokázat, nicméně z informací uváděných ve výpisu z katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 1269 v katastrálním území Z. je zřejmé, že v letech 2009 – 2010, kdy byly předmětné stavební úpravy provedeny, což je patrné z veřejně přístupných archivních ortofotomap, které jsou k dispozici na internetovém portálu Hl. m. Prahy, byl žalobce jediným vlastníkem dotčené stavby rodinného domu. Sám žalobce v řízení nevyvrátil, že je vlastníkem dotčené stavby rodinného domu, proto s ním stavební úřad důvodně vedl řízení o odstranění změny stavby jako s vlastníkem, který vstoupil do práv a povinností předchozího vlastníka, a to bez ohledu na způsob jejího nabytí. Je totiž povinností žalobce v daném případě uvést stavbu do právně nezpochybnitelného stavu a tedy do souladu s existujícími povoleními.

Proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním ze dne 6. 11. 2014, v němž znovu zopakoval, že stavební úřad při kontrolní prohlídce dne 2. 11. 2010 konstatoval, že půda je původní, prázdná a bez jakýchkoli stavebních změn. Střešní krytina byla vyměněna v roce 2009. Opakované nařízení kontrolní prohlídky na den 20. 6. 2013 považuje žalobce za porušení zákona a kontrolní protokol z ní je důkazem, který byl opatřen protiprávním jednáním pracovníka stavebního úřadu. Podle názoru žalobce je celý postup stavebního úřadu v rozporu s dobrými mravy a duchem stavebního zákona, když jde o dogmatické trvání na přizpůsobení reálného stavu téměř devadesát let starým a nedokonalým stavebním plánům, a to vše za cenu způsobení škody značného rozsahu.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 2. 2015, č. j. MHMP 189862/2015, kterým rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 11. 2014 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání s tím, že je třeba dát žalobci ještě možnost, aby podal žádost o dodatečné povolení pro uvedenou stavbu.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015 bylo zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2015, č. j. MMR-10049/2015-83/632, neboť žalovaný se vůbec nezabýval odvolacími námitkami žalobce a neodůvodnil výrok o zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 11. 2014. Ministerstvo proto žalovanému uložilo, aby se znovu zabýval důvodností odvolacích námitek žalobce a vydal nové rozhodnutí o odvolání.

Žalovaný následně žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 10. 2015 odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 11. 2014 jako nedůvodné zamítl a potvrdil, že žalobci bylo nařízeno odstranění změny stavby rodinného domu číslo popisné 1074, číslo organizační 17, v ulici J. II, v P. 4 – Z., na pozemku parcelní č. 55365, v katastrálním území Z., spočívající ve stavebních úpravách provedených bez zákonem vyžadovaného ohlášení stavebního úřadu v rozsahu „dvě střešní okna o rozměrech 130 x 70 cm, umístěná na jižní straně domu, jedno střešní okno o rozměrech 130 x 70, umístěné na severní straně domu.“

Pro úplnost je vhodné ozřejmit, že současně probíhalo řízení podle § 129 stavebního zákona, týkající se jiného předmětu řízení, tedy přístavby rodinného domu č. p. 1074, zádveří rodinného domu č. p. 1074, kůlny a dřevěné boudy, to vše provedené bez povolení stavebního úřadu. Tato řízení, respektive rozhodnutí v nich vydaná, nejsou předmětem podané žaloby.

Řízení před soudem

Městský soud v Praze vyrozuměl podle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osoby, které mohou řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení. Jedná se o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeny zrušením rozhodnutí, nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky řízení a výslovně oznámili, že budou řízení práva a osob na řízení uplatňovat.

Na výzvu ze dne 3. 6. 2017 uplatnili právo osob zúčastněných na řízení dne 19. 3. 2007 Ing. Š. H. a Ing. Arch. R. H. Své písemné stanovisko k posuzované věci ve lhůtě určené soudem osoby zúčastněné soudu nesdělily.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 11. 5. 2017 žalobce uvedl, že na podané žalobě trvá, odkázal na obsah písemného vyhotovení žaloby a na své písemné vyjádření ze dne 8. 5. 2017. Dále zopakoval průběh dosavadního řízení před správními orgány a zdůraznil, že napadenému rozhodnutí vytýká především nezákonnost postupu stavebního úřadu již před vlastním zahájením řízení i v jeho dalším průběhu, kdy opakováním kontrolní prohlídky došlo k porušení zákona v řízení před stavebním úřadem. V rámci zjištění, popsanych v kontrolním protokolu, není ohledně střešních oken – na rozdíl od vytápění domu – konstatován žádný rozpor se stavební dokumentací. Řízení trpělo vadami v podobě průtahů, stavební úřad překročil meze správního uvážení a jeho rozhodnutí ze dne 10. 2. 2015 lze

považovat za nicotné. Podle názoru žalobce správní orgány nedoložily své závěry snímky z orthofotomap a dopustily se nepřezkoumatelných závěrů o porušení konkrétních právních předpisů žalobcem.

Žalobce dále vytkl správním orgánům, že se náležitě nezabývaly a nevypořádaly s obsahem čestného prohlášení pana H., protože žalobce má za to, že postupoval zcela logicky a maximálně obezřetně, pokud si za účelem výměny střešní krytiny objednal firmu, které by příslušné předpisy měly být známy. Pokud jde o samotnou podstatu zjištění stavebního úřadu, podle názoru žalobce chybí základní důkazy, o něž správní orgány svá rozhodnutí opírají, důkazy jsou nedostatečné a není z nich zřejmé, kdy v reálném čase nastal konkrétní rozpor s konkrétním právním předpisem.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nevyužily možnosti postupovat podle § 129 stavebního zákona a poukázal na nezákonný obsah poučení, kterého se mu dostalo v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9. 9. 2013. Tvrzení žalovaného o prokázaných jiných nepovolených stavebních úpravách na svém domě žalobce považuje za účelová. Žalobce namítl, že původní stavební dokumentace k domu nikdy nebyla ověřena a ohledně střešních oken žalobce postupoval zcela shodně jako v případě kolaudace nově zbudovaného zádveří. Smyslem a cílem postupu správních orgánů ve věci je pouze přepjatý formalismus, pro nařízení odstranění stavby neexistují žádné legitimní důvody, nejedná se o společensky nebezpečné jednání, naopak stát to stojí desetitisíce korun a škoda je způsobena pouze žalobci, v čemž žalobce spatřuje porušení zásady *ultima ratio*.

Zástupkyně žalovaného u jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Má za to, že bylo bezpečně prokázáno, že střešní okna byla na domě provedena bez opatření stavebního úřadu. Z přiložených orthofotomap je zřejmé, že před rokem 2009 na domě žádná střešní okna nebyla. Žalobce nevyužil opakované možnosti požádat o dodatečné povolení předmětné stavby, proto stavebnímu úřadu ani žalovanému nezbylo, než rozhodnout tak, jak se stalo.

Ing. R. H. u jednání soudu poukázala na to, že otázka legálnosti střešních oken není jediným sporem, který se žalobcem vede. Pochybení stavebního úřadu nepochybně shledává v délce řízení, nicméně výsledek řízení je správný, zbudování střešních oken nebylo žalobci povoleno stavebním úřadem, ani tuto stavbu řádně a včas neohlásil. Odmítla tvrzení žalobce, že by se s manželem účastnila kontrolní prohlídky, do nemovitosti nebyli vpuštěni, stáli přede dveřmi. Právo osob zúčastněných na řízení využili proto, že se cítí být účastníky řízení nikoli kvůli oknům, ale proto, že byli žalobcem obviněni, že znehodnotili jeho dům, přitom je pravděpodobné, že praskliny na domě žalobce mohly vzniknout právě nevhodnou výměnou střešní krytiny. Ing. Š. H. svého práva vyjádřit se k předmětu řízení nevyužil, ztotožnil se se stanoviskem Ing. H.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.). Věc soud posoudil takto:

Právní úprava

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, kterým mu bylo pravomocně nařízeno odstranění stavebních úprav provedených bez zákonem vyžadovaného ohlášení stavebnímu úřadu.

Podle ustanovení § 129 odstavec 1 písmeno b/ zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby, prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle odstavce 2 téhož právního ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písmeno b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, že není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle odstavce 3 téhož právního ustanovení u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o její odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle ustanovení § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Stavební zákon obsahuje, pokud jde o zhotovení stavby nebo odstranění stavby, kogentní ustanovení (až na výslovně uvedené výjimky, kdy není třeba ani ohlášení stavebnímu úřadu), že ke zřízení stavby, ale i k jejímu odstranění, je třeba povolení stavebního úřadu nebo opatření stavebního úřadu. Veškerá stavební činnost bez povolení nebo bez opatření nebo v rozporu s ním, až na stanovené výjimky, je proto výkladem *a contrario* zakázána. Stavební zákon dále stanoví, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby postavené bez stavebního povolení či opatření nebo v rozporu s ním odstranění takové stavby; neučiní tak jen za podmínek dále tímto ustanovením stanovených.

Podle ustanovení § 76 odstavec 1 stavebního zákona platí, že umisťovat stavby, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.

Podle ustanovení § 96 odstavec 1 stavebního zákona místo územního rozhodnutí může stavební úřad vydat územní souhlas, a to na základě oznámení o záměru, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat, obsahuje-li závazné stanovisko dotčeného orgánu podmínky, nebo je-li takovým závazným stanoviskem vyjádřen nesouhlas, nebo pokud záměr podléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu.

Podle ustanovení § 96 odstavec 2 písmeno a) téhož zákona územní souhlas postačí v případech staveb, jejich změn a zařízení, která nevyžadují stavební povolení ani ohlášení.

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

V prvé řadě však považuje Městský soud v Praze za nezbytné uvést, že předmětem řízení je přezkum napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci nařízena povinnost odstranit střešní okna. Proto se soud nezabýval tvrzeními žalobce ve vztahu ke stavbám zádveří (vstupu do domu) či zahradní kůlny, neboť tyto stavby předmětem napadeného rozhodnutí nejsou.

Podle ustanovení § 75 odstavec 2 s. ř. s. soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, tedy z hlediska uplatněných žalobních námitek. Z obsahu žaloby je zřejmé, přes její jistou nepřehlednou formulaci, že žalobce nesouhlasí s nařízením odstranění střešních oken a argumentuje tím, že tato okna již na domě existovala dříve.

Ze spisového materiálu správního orgánu soud zjistil, že nynější střešní okna byla vybudována v roce 2009. Tuto skutečnost ani sám žalobce nečiní sporným, bylo tedy třeba posoudit, zda instalací stávajících střešních oken do střešní krytiny domu žalobce došlo k nepovolené změně faktického stavu stavby, nebo zda naopak – jak tvrdí žalobce – došlo k obnovení původního stavu stavby, jak bylo povoleno v době jejího vybudování.

Městský soud v Praze se v souvislosti se zodpovězením uvedené otázky zabýval předloženou původní dokumentací. Z ní vyplývá, že rodinný dům žalobce byl postaven v rámci „typové družstevní výstavby“, k níž se zachovala pouze typová dokumentace. Z ní je patrné, že střecha střešní okna o velikosti a umístění zjištěném stavebním úřadem při kontrolní prohlídce, neobsahovala.

Žalobce v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů ani v řízení před soudem nedoložil, že by stavební úprava stávajících střešních oken byla povolena na základě jiných dokladů. I kdyby byla okna fakticky vybudována v době výstavby domu, jednalo by se o úpravu v rozporu s dokumentací, která byla zpracována k původní stavbě, a bylo by třeba takovou úpravu legalizovat, tj. uvést faktický stav do souladu se stavem právním. Jestliže žalobce tvrdí, že byla střecha domu pouze uvedena do původního stavu, muselo by být pro závěr o tom, že nejsou dány podmínky pro nařízení odstranění nepovolených stavebních úprav, prokázáno, že původní stav stavby s tvrzenými střešními okny byl vybudován podle schválené projektové dokumentace, anebo na základě úkonu (tj. povolení, ohlášení, vzetí na vědomí a podobně) stavebního úřadu.

Jak bylo výše uvedeno, v průběhu správního řízení se v archivu stavebního úřadu podařilo opatřit projektovou dokumentaci vzorového domu typu B, který koresponduje domu ve vlastnictví žalobce. Zde však žádná střešní okna zobrazena nejsou. Z výše uvedeného soud dovodil, že nelze mít bez dalšího za to, že již v předcházejícím období byla střešní okna na domě žalobce povolena. Žalobce v průběhu správního řízení žádnou dokumentaci nepředložil – jedinými dokumenty je výše uvedená projektová dokumentace k typové družstevní výstavbě a dále vydané rozhodnutí o povolení a kolaudaci stavby. Za této situace nebylo možno dospět

k jinému závěru, než že stavba střešních oken na domě žalobce povolena nebyla ani v době původní výstavby. Žalobce sám pak o povolení či ohlášení stavby neusiloval.

Z výše uvedeného nezbývá než uzavřít, že stavbu střešních oken je nutno považovat za provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem (§ 129 odstavec 1 písm. b/ stavebního zákona). V takových případech stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Jestliže stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle ustanovení §§ 111 až 115 tohoto zákona. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Jestliže tedy žalobce v roce 2009 zabudoval do nové střešní krytiny tři střešní okna, bylo jeho povinností tuto skutečnost stavebnímu úřadu minimálně ohlásit. Protože tak však neučinil, byl dán důvod pro zahájení řízení ve věci odstranění této stavby.

V rámci důvodně zahájeného řízení ve věci nařízení odstranění stavby mohl žalobce požádat o její dodatečné povolení. To však žalobce neučinil a stavební úřad ani žalovaný nemohli jinak, než řízení o nařízení odstranění stavby dokončit a nemohli stavební úpravy dodatečně povolit. Možnost vést v rámci řízení o nařízení odstranění stavby řízení o jejím dodatečném povolení je vázána na podání žádosti stavebníka či vlastníka stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je řízením, které lze zahájit výlučně na návrh, správní orgány tato řízení z úřední povinnosti zahájit nemohou. Je v dispozici stavebníka nebo vlastníka stavby, zda žádost o dodatečné povolení stavby podá či nikoliv. Jestliže žádost není podána, nelze řízení o dodatečné povolení stavby vést ani zvažovat, zda by byly podmínky pro dodatečné povolení stavby splněny.

Žalobce v podané žalobě namítal, že smyslem činnosti správních orgánů nebylo v daném případě hájení veřejného zájmu, ale „pomsta“ za nesouhlas žalobce s dodatečným stavebním povolením, které vydal stavební úřad k sousední nemovitosti – domu č. p. 15, proti němuž žalobce podal rozklad k ministru pro místní rozvoj. Námitka není důvodná, neboť námitky, týkající se jiných správních řízení, než je řízení o odstranění nepovolené stavby, vymezené žalobou napadeným rozhodnutím, není soud oprávněn v tomto řízení jakkoli posuzovat a hodnotit.

Namítá-li žalobce, že stavebním úřadem byla vydána rozhodnutí v jeho neprospěch ohledně zákazu užívání stavby zádveří, zastavení řízení o povolení výjimek z odstupů od hranice pozemku a rozhodnutí o odstranění boudy o velikosti skříně, tyto námitky nesouvisejí s nyní posuzovanou věcí a nebyly předmětem rozhodování správních orgánů v řízení, které bylo pravomocně ukončeno žalobou napadeným rozhodnutím. Městský soud v Praze neshledal v postupu správních orgánů obou stupňů žádné prvky svévole nebo dokonce zlé vůle, ostatně žalobce v průběhu řízení žádné námitky směřující případně proti podjatosti dotčených úředních osob nebo stavebního úřadu jako celku nevznsl.

Namítá-li žalobce, že v případě kontrolní prohlídky dne 3. 9. 2013 se jednalo o nezákonnou opakovanou prohlídku, není tato námitka důvodná. Jak vyplynulo z obsahu spisu, předchozí prohlídky nemovitosti žalobce byly stavebním úřadem provedeny v rámci jiných řízení, měly jiný předmět (jednalo se především o způsob, jakým je žalobcem využíváno podkroví a půdní prostory domu). Soud se proto neztotožnil s názorem žalobce, že

provedením kontrolní prohlídky bylo porušením zákona a narušením právní jistoty žalobce a ochrany jeho dobré víry. Není rozumného důvodu vycházet z toho, že byla-li předchozí prohlídka zaměřena na užívání půdních prostor, nelze již v témže objektu vykonat kontrolu například střešní krytiny, způsobu vytápění či jiného předmětu řízení před stavebním orgánem, proto žalobce nemohl být v dobré víře, že již stav jeho nemovitosti stavební úřad nikdy kontrole nepodrobí. Namítal-li v této souvislosti žalobce nezákonnost přítomnosti osob zúčastněných na řízení při této kontrolní prohlídce, má soud za to, že jejich přítomností by zákonnost pořízení důkazů neutrpěla, protože přítomnost dalších osob nemohla ničeho změnit na zjištěních, k nimž úřední osoba dospěla. Nadto však z výpovědi osoby zúčastněné na řízení Ing. R. H. u soudu vyplynulo, že manželé H. zůstali stát před domem a vlastní prohlídky půdy a střechy domu žalobce se osobně neúčastnili.

Žalobce se mylí, pokud dovozuje, že bylo povinností stavebního úřadu prokázat, že ve střechě domu žalobce žádná střešní okna před rokem 2009 nebyla. Je to vlastník, kdo je povinen před správními orgány prokázat soulad současného stavu stavby se schválenou projektovou dokumentací, případně prokázat, že odchylky od schváleného a dokumentovaného stavu stavby byly provedeny na základě povolení či ohlášení stavebnímu úřadu. Žalobce v řízení čestným prohlášením pana H. osvědčil, že současnou střešní krytinu s osazením tří sporných střešních oken provedl v roce 2009, nedoložil, že by před vybudováním střešních oken tuto změnu stavby ohlásil stavebnímu úřadu či požádal o povolení stavby. Jak již bylo uvedeno výše, nebylo ani prokázáno, že by vybudováním střešních oken v roce 2009 došlo k obnovení původního povoleného stavu věci. V roce 2009 žalobce změnil vzhled stavby stavebními úpravami bez jakékoli součinnosti se stavebním úřadem. Proto jde o stavbu nepovolenou, k níž v zákonem stanovené lhůtě nepožádal o její dodatečné povolení, ačkoli byl na tuto zákonnou možnost opakovaně upozorněn stavebním úřadem i žalovaním odvolacím správním orgánem. Uvedenými skutečnostmi se žalovaný odvolací správní orgán podrobně zabýval a námitky žalobce, které v této souvislosti uplatnil v podaném odvolání, dostatečně určitě a srozumitelně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal.

Žalobce opakovaně vytýkal správním orgánům používání tzv. orthofotomap jako důkazů, z nichž bylo při vydání rozhodnutí vycházeno. Soud zastává názor, že uvedené důkazy jsou důkazy pouze podpůrnými, jimiž správní orgány (v případě žalovaného bezprostředně jako reakce na obsah odvolání) dotvrzovaly to, co sám žalobce v řízení uvedl, tj. že současný stav střechy domu pochází z roku 2009 a že před rokem 2009 uvedená střešní okna o daných rozměrech na střechu umístěna nebyla. Není proto pravdou, že se správní orgány odvolávají na orthofotomapy z doby výstavby rodinného domu žalobce, což žalobce mylně dovozuje z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale smyslem použití orthofotomap jako důkazního prostředku bylo časové upřesnění okamžiku, kdy k posuzovaným nepovoleným stavebním úpravám došlo.

Jak již bylo soudem výše uvedeno, pro závěr o charakteru provedených stavebních úprav nejsou jakkoli podstatné žalobcem namítané okolnosti, za nichž byl žalobcův dům projektován, za nichž bylo vydáno stavební a následně i kolaudační rozhodnutí. Soud znovu poukazuje na povinnost vlastníka v případě potřeby osvědčit a řádně doložit soulad současného stavu stavby se zákonem (ať již v podobě archivované stavební dokumentace nebo v podobě stavebním úřadem povolených či odsouhlasených změn) a uzavírá, že právě tuto povinnost žalobce v nyní posuzované věci nesplnil.

Soud se neztotožnil s názorem žalobce, podle něhož mu stavební úřad stanovením třicetidenní lhůty k podání žádosti o dodatečné povolení stavebních úprav fakticky znemožnil tohoto právního institutu využít. Tuto lhůtu nelze považovat za lhůtu propadnou, tj. nelze vykládat smysl tohoto poučení tak, že ve třiceti dnech byl žalobce povinen předložit stavebnímu úřadu úplnou a perfektní žádost včetně všech příloh. Žalobci nepochybně postačovalo požádat o dodatečné povolení stavby s tím, že příslušnou projektovou dokumentaci předloží ve lhůtě prodloužené, pokud by tento návrh náležitě odůvodnil. Pro závěr o nedůvodnosti žaloby je v této souvislosti rozhodné, že žádost o dodatečné povolení stavby lze podat jen v rámci řízení o nařízení jejího dodatečného odstranění, a že žalobce této možnosti nevyužil.

Otázkou šetření práv žalobce v řízení o odstranění nepovolené stavby se žalovaný odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž zabýval. Žalobce žádnými konkrétními důkazními prostředky neosvědčil ani neprokázal svá tvrzení o tom, že v roce 2009 žádnou ověřenou projektovou dokumentaci nedisponoval a že získal od referentky stavebního úřadu telefonicky ústní souhlas se zamýšleným provedením střešních oken v takovém rozsahu, v jakém byla předmětem posuzovaného řízení o odstranění stavby. Projektová dokumentace založená ve spisu se týká jednoho celého bloku řadových rodinných domků typu „B“, jejichž stavebníkem bylo družstvo. Ani z této dokumentace však není zřejmé, že by na střeše rodinného domu žalobce měla být osazena tři střešní okna. Pokud byl zjištěn stav odlišný, jedná se o stavební úpravu v rozporu se stavební dokumentací a současný vlastník stavby nedoložil, že by ke schválení či povolení střešních oken stavebním úřadem došlo.

Podle § 125 odstavce 1 stavebního zákona je vlastník stavby povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Při změně vlastnictví ke stavbě odevzdá dosavadní vlastník dokumentaci novému vlastníkovu stavby.

Z uvedeného plyne, že stavební úřad nepochybil, jestliže nařídil žalobci odstranění předmětných stavebních úprav bez ohledu na to, že ověřená projektová dokumentace vztahující se přímo k domu žalobce není k dispozici. Žalobce nedostál povinností vlastníka, vyplývajícím z výše uvedeného ustanovení a okolnost, že skutečný stav jeho domu není v souladu s existující dokumentací evidovanou stavebním úřadem, nelze klást k tíži správního orgánu, ale jde výhradně o pochybení žalobce.

Městský soud v Praze se neztotožnil ani s žalobní námitkou, v níž žalobce namítal, že mu je kladeno za vinu porušení ne jednoho konkrétního ustanovení platného zákona, ale porušení „nevyčíslitelného počtu ustanovení platných v uplynulých devadesáti letech“. Z výrokové části i z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu i odvolacího orgánu je zcela zřejmé, z jakého zjištěného skutkového stavu správní orgány vycházely, jak jej právně kvalifikovaly a na základě jakých zcela konkrétních ustanovení předpisů platných v době vydání rozhodnutí vycházely.

Odvozoval-li žalobce námitku porušení své právní jistoty a nezákonnosti řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí od délky řízení před správními orgány obou stupňů s tím, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, jde o

námítku částečně důvodnou. Správní orgány obou stupňů skutečně nevydaly svá rozhodnutí ve lhůtách určených § 71 správního řádu, nicméně tato okolnost neměla žádného vlivu na zákonnost a věcnou správnost přezkoumávaného rozhodnutí. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými, s jejichž nedodržením správní řád ani jiný obecně závazný právní předpis nespojuje žádné konkrétní účinky. Proto soud dospěl k závěru, že ani tato námitka není způsobilá přivodit zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor se zákonem.

Namítal-li žalobce v podané žalobě a následně i v jejích doplněních, že smyslem a cílem postupu správních orgánů ve věci je pouze přepjatý formalismus, protože pro nařízení odstranění stavby neexistují žádné legitimní důvody, nejedná se o společensky nebezpečné jednání, naopak stát to stojí desetitisíce korun a škoda je způsobena pouze žalobci, v čemž žalobce spatřuje porušení zásady *ultima ratio*, ani tato námitka není důvodná. Ze znění § 129 stavebního zákona je zřejmé, že správnímu orgánu nezbylo než vydat rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, jestliže žalobce ve lhůtě mu určené o dodatečné povolení nepožádal.

Závěr a náklady řízení

Městský soud v Praze závěrem uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobám zúčastněným na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jim dal možnost uplatnit jejich právo v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. května 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu